

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. III. Quo sensu Christus sit, & dicatur Sacerdos in æternum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

guine taurorum & hircorum auferri peccata, &c. Et omnis quidem Sacerdos preest est quotidie ministrans, & easdem sæpe offerens hostias, quæ nunquam possunt auferre peccata. hic autem vnā pro peccatis offerens hostiam in sempiternum, sedet in dextera Dei, &c. vnā enim oblatione consummavit in sempiternum sanctificatos. Hæc S. Paulus.

Ex quibus verbis non nulla nascitur difficultas contra Sacrificium incruentum, quod in Ecclesia quotidie offertur pro peccatis de novo commissis, sicut in antiqua lege repetebantur Sacrificia pro peccatis de novo commissis. Non apparet ergo, quomodo sacrificium cruentum consummaverit in æternum sanctificationem omnium hominum, vt asserit Apostolus, si sacrificia incruenta quotidie repetenda sunt: aut, si consummavit, quomodo hæc rectè repetantur, & quomodo subsistat discrimen inter sacrificia antiquæ legis, & hoc cruentum sacrificium quoad hoc, quod illa debebant repeti propter peccata de novo commissa, non item sacrificium Christi.

388. R. Discrimen in hoc consistere, quod Sacrificium cruentum fuerit sufficiens expiatio pro omnibus peccatis quantum est ex parte sacrificij, ita tamen vt per Sacramenta & Sacrificium incruentum sæpius repetendum, applicaretur virtus illius; & sic ipsum sacrificium cruentum non habet opus repetitione: hoc autem nulli sacrificio antiquæ legis conueniebat, quia singula pro particularibus delictis offerebantur, & nullum habuit virtutem vniuersalem applicabilem per alia sacrificia commemoratiua illius, & ejusdem hostiæ oblativa, sicut sunt sacrificia incruenta Christi.

389. Ad pleniorē tamen intelligentiam illius loci, duo valde notanda inculcat Vasquez. primum est circa illa Pauli verba: nullam vltra habere conscientiam peccati. [nullam, inquit, habere conscientiam peccati, hoc loco apud Paulum non est idem, quod, actu remissum esse peccatum quacunque viā: nam sæpe offerentes sacrificia in antiqua lege manebant hoc modo sine conscientia peccati, eo quod existimarent, sibi peccata esse remissa; & econtra in nova lege non cessat conscientia peccati per sacrificium cruentum. Est ergo hoc loco, conscientiam peccatorum non habere, idem quod habere meritum & pretium sufficiens redemptionis ad obtinendam gratiam amissam.]

Alterum notatu dignum est, repetitionem Sacrificiorum in antiqua lege, non fuisse primario institutam, quod esset actus Religionis, sed quia in nullo illorum inueniebatur vniuersale illud meritum & pretium condignum pro peccatorum remissione & gratia obtinenda, siquidem offerentes manebant cum conscientia peccati, hoc est sine illo remedio vniuersali. Iussit ergo Deus illa toties repeti, vt illi populo indicaret, in nullo illorum inueniri remedium illud, quo totum genus humanum indigebat. Hinc oblato sacrificio cruento Christi, cessare debebant illa animalium sacrificia, quæ tamen non debuissent cessare,

si præcisè fuissent instituta, vt essent cultus & actus Religionis.

390. Queritur, vtum Christo propter suum sacrificium in ratione sacrificij. Dicitur ratione sacrificij: nam quatenus habet rationem orationis aut meriti, certum est illi proinde inde consecutus est suam gloriam, & non tantum altationem. In ratione autem sacrificij non fuerit, potest esse aliqua questio: ad quam breuiter; R. Non profuisse quoad præcipuum effectum Sacrificij propter quem est institutum, nempe placationis & reconciliationis. hoc sensu locutum est Concilium Alexandrinum in sua epistola, quæ est decima apud Cyrillum. [Si quis, inquit, Christum etiam pro seipso non magis pro nobis obtulisse dicit, non tantum opus habuit oblatione, qui peccatum non tantum anathema sit] Et in epist. ad Nestorium. [Quæ obrem si quis dixerit, non pro nobis sed pro ipso obtulisse, sed simul etiam pro seipso, impietatis crimen vitare nullā ratione potest. constat enim nihil vnquam deliquisse, nec vllum quā peccatum designasse: quia seipsum obibat oblatione, cum peccatum, cuius solus peccatorique offertur, nullum admisisset.]

CONTROVERSIA III.

Quo sensu Christus sit & dicatur Sacerdos in æternum.

391. PRima Interpretatio est, quod Sacerdotium Christi non sit æternum in se, sed tantum in effectu qui per illud obtentus est. Quæ interpretatio tanquam insufficiens communiter reprobatur, præsertim quod eam etiam amplectuntur Retici, vt negent sacrificium Missæ.

Secunda Interpretatio est quorundam Theologorum, Sacerdotium Christi non dici æternum intelligendo de æternitate physice sumptæ, sed sumpta pro duratione vsque ad finem mundi, usque durabit Sacrificium incruentum Missæ. Huic tamen interpretationi obstat videtur illud ad Hebr. 7. vbi de Christo Sacerdote dicitur: *hic autem eo quod maneat in æternum, semper erit Sacerdotium, unde & saluare in perpetuum possunt accedentes per semetipsum ad Deum, semper vniuersaliter repellendum pro nobis: quibus verbis æternitas Sacerdotij infertur ex æternitate ipsius durationis stentia Christi.*

Tertia Interpretatio est, & supponit perpetuitatem Sacerdotij non requirere perpetuitatem sacrificij, adeoque etiam Sacrificia cessantia post extremum Iudicij diem, adhuc tamen duratura Christo ratio Sacerdotij, nempe quia Christus ratione Sacerdotis constituitur per Vniuersalem postulatam, per quam vnctus & diuinitate obdatus est, vt supra dictum. hæc autem ratio durabit in æternum: ergo & Sacerdotium, hæc potestas sacrificandi substantialis, non accedens

ria, qualis convenit alijs Sacerdotibus. Itaque sicut Christus ratione unionis hypostaticæ redditur Substantialiter dignus qui sit caput Ecclesiæ, & populi Deo specialiter grati, ita etiam per eandem unionem habet substantialem potestatem offerendi sacrificium: quæ potestas manet æternum, licet actus ipsius non sit semper exercendus, quia cessat finis illius. Hæc est reipsa interpretatio Vasquezij, qui eam confirmat ex Cyrillo lib. posteriori de recta fide ad Reginas, ubi declarat differentiam inter Aaron & Christum his verbis. [Assumitur quidem sicut & Aaron, sed non æquali modo; nam ille inungitur ad ministerium, & erat servus: at ille tanquam Filius vocatus secundum ordinem Melchisedech ministrat Patri. Ministerij autem modum divinus Paulus sic enarrat scribens de Christo ad Hebr. 7. *Qui non secundum legem carnalis mandati factus est, sed secundum virtutem indissolubilis vite.*] Idem tradit Elias Cretenensis. [Christus, inquit, vocatus est propterea, quod Humanitatem Deitati junxerit, atque etiam ut Rex & Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Denique clarissimis verbis S. Damascenus, quæ brevitas grati non refert, sed videri possunt apud eundem auctorem.

392. Caterum negare non possum, secundæ Interpretationi plurimum favere Concilium Tridentinum sess. 22. c. 1. cujus hæc verba sunt. [Quia tamen per mortem Sacerdotium ejus extinguendum non erat, in cæna novissima, quâ nocte tradebatur, ut dilectæ Sponsæ suæ visibilem relinqueret Sacrificium, quo cruentum illud representaretur, Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech se in æternum declarans, corpus & sanguinem suum sub speciebus panis & vini Deo Patri obtulit, Successoribus, ut offerrent, præcepit.] Neque mihi satisfaciunt Responsiones P. Vasquez. Illud autem quod secundæ huic interpretationi diximus objici posse, facile solvitur. Nempe ex eo quod Christus maneat in æternum, rectè intulit S. Paulus, Christum habere sempiternum, hoc est, indefinitum Sacerdotium, durans tamdiu, quamdiu opus & locus erit Sacrificio, quod nulli alteri Sacerdoti applicari potest.

CONTROVERSIA IV.

An Christus fuerit Sacerdos secundum ordinem Melchisedech.

Christum non fuisse Sacerdotem Leviticum seu ex Tribu Levi, ex qua sola constituebantur Sacerdotes in antiqua lege, constat ex S. Paulo ad Hebr. 7. *In quo enim hæc dicuntur, de alia tribu est, de qua nullus altari præsto est; manifestum est enim, quod ex Juda ortus sit Dominus noster, in qua tribu nihil de Sacerdotibus Moyses locutus est.* Porro Christus Dominus ps. 109. dicitur Sacerdos secundum ordinem Melchisedech, ut exponit S. Paulus ad Hebr. 5. & 7. Supponendum autem

est, Melchisedech fuisse verum Sacerdotem, ut habet certa sententia, tametsi non fuerit ceremonijs Mosaicis in Sacerdotem electus, qualiter scilicet Sacerdotium ab Aarone initium sumpsit. Sed quia Rex erat, poterat hac auctoritate tanquam publicâ seipsum Sacerdotem constituere.

393. Quæstio autem est, in quonam fuerit potissimum Sacerdotium Christi assimilatum Sacerdotio Melchisedech. Et imprimis fuit assimilatum in eo, quod sicut Melchisedech fuit Sacerdos sine Patre, sine Matre, & sine Genealogia, hoc est, sicut ipse nec ab alijs hæreditariâ successione Sacerdotium accepit, nec hæreditariâ successione illud posteris reliquit, ita nec Christus. Nam moderni Sacerdotes non sunt successores Christi in officio, sed tantum in exercitio: in Officio autem sunt Vicarij illius. Deinde assimilabatur in eo, quod sicut Sacerdotium Melchisedech fuit præstantius Aaronico & Levitico, ita & Sacerdotium Christi. Verum cum hæreticis lis est, an Sacerdotium Christi fuerit etiam assimilatum Sacerdotio Melchisedech in re oblata, hoc est, in oblatione Panis & Vini, quod hæretici negant.

Sancti Patres, quos Catholici DD. sequuntur, unanimi consensu affirmant, idque colligunt satis clarè ex Gen. 14. *At verò Melchisedech Rex Salem, proferens panem & vinum, erat enim Sacerdos Dei altissimi, benedixit ei.* Ex quibus verbis colligitur intentum multipliciter. Primò, quia pro causali, quare produxerit panem & vinum, ponitur: quod fuerit Sacerdos altissimi. Secundò, quia non est credibile, quod panem & vinum obtulerit Abrahamo, præcisè ut cum suis militibus reficeretur, cum jam fuerint antè refecti. Abraham enim nihil voluit accipere in compensationem præstiti obsequij, exceptis cibarijs quæ jam comederant ejus milites. Tertio. Quia si Melchisedech non nisi ad refectionem voluisset offerre panem & vinum, profectò non propriâ manu obtulisset, cum hoc Regem non deceret, sed obtulisset per suos famulos. Scriptura autem satis clarè indicat, obtulisse proprijs manibus. Quartò, quia dum dicitur panem & vinum benedixisse, videtur significari, quod consecraverit in sacrificium, præsertim cum nusquam alibi fiat Mentio alterius sacrificij ab ipso oblato.

394. Quares: Cur ergo Paulus comparans Sacerdotium Christi cum Sacerdotio Melchisedech, nullam fecit mentionem hujus similitudinis in offerendo pane & vino? R. 1. quia ibi volebat solum ostendere excellentiam Christi supra Sacerdotium Leviticum, per comparisonem cum Melchisedech quoad ea, quibus Melchisedech excelebat: inter hæc autem non erat oblatio panis & vini. R. 2. Imò S. Paulus non obscure insinuaverat prius cap. 5. se aliqua prætermisurum in explicatione Sacerdotij Christi, dum dicit: *de quo grandis nobis est sermo, & ininterpretabilis ad dicendum.* In quæ verba S. Hieronymus sic commentatur. Non quia Apostolus non potuerit illud interpretari, sed quia illius tempo-